

A. 638.

22 XII P- 610

Gene

6

P r i e d o w a n j e

n a

nedželu Palmarum.

do bersteje recje

pschelojene

ban: 218° 1382

1799

Njett je so stalo—sbliebneny Pshecželo, twoje
wuplakane woło sankne so tšmertnemu spanju!
Ze smertne hylsy biezachu samne a stej psche
klotej wutrobny rosla so twoja pošlenja frej.
Tvoj duch wujndje do teho Botza wutrobny
a wotpoežuje tam wot styšnosze a bolosze. Za
plakam sa nim jow pschi twojim rowi, tesch
wobladam ja sebi, kaiž wele možno je, tu
twoje czielo počne ranow a cjuju pschi tem,
šhto na tebi mam.

Text.

Jan. 19, 38 — 42. Wonaš saschtaj to czielo
Jesušowe, a wobwjajaschtaj jo srubami a swone
kajymiwjezami, jako jidži waschnje maju khowacje.

Wono je so temu Botzu spodobało, so by
we nim schitla počnosz bydlila. Col. 1, 19.

Tak reczi ton Zaposchtoł Pawoł swulkim saczišch-
 ejenjom wot Jesom Krysta, teho kschizowaneho.
 Wono je schitko psches njeho a knemu stworene ;
 schitko schtož na nebu a na semi je, to widom-
 ne a to newidomne. Won je predy schitkich wje-
 zow, a wono wobsteji schitko psches njeho, tesch
 je schitko psches njeho wujednane, knemu same-
 mu, schtož na semi aby na nebesach je a wono
 bydli njetko we nim schitka połnoscz ; pschetož tak
 je šo temu Wotzu spodobalo so by we nim, we
 tym sarjesannym Jehneczu Božim schitka połnosz
 bydlika. — Schitko tehodla, schtož ton cžlowek
 šwojei sbožnoszi treba ma we cžasju a wiecznoszi
 — schitko schtož Boh temu cžlowekej wot sbož-
 nosze wotšudził je, schitka nada Boža, schitkon
 troscht Boži, schitko wešele Bože, schitka mož
 Boža — bydli we Jesušu Krystušu tym kschiz-
 zowanym ; ta žyła połnosz teje nady, ta žyła
 sbožnosz bydli we jeho wutrobi. Schtuž njetk
 se šwojei wutrobu pschi Jesu Krystušu neje a do
 njeho newjeri, ton tu połnosz nima : ton nima tu
 połnosz, kotruž Boh temu rješchnikej wotšudził je.
 Pschetož Wotzu je šo spodobalo, so žadyn rješchnik
 nidžen nadu pola Boha namakacž nedyrbi hacž
 jeno we Jesušu ; a so žana duscha tu sbožnosz
 nidžen dostacž nedyrbi, hacž we tym sarjesannym
 Božim Jehneczu. Schtuž Božu nadu, wjer-

5
ny troscht, prawe wesele, prawe žiwjenje, sbož-
nosć a wuśwjećenje njedžen drudže pyta hač po-
la Jesusa Krystusa, ton nitscho wot teho nena-
meka; pschetož jeno we nim bydli ta potnosć, ta
potnosć Božije nady czjelnie. Schtuž se swo-
jei khudej wutrobu pschi Jesusu Krystusu je a
woprawdžie do njeho wjeri, ton shoni, so to wjer-
nosć je: A ton wobtwerdži teisch, so Jesus
Krystus ton kschizowany dosć wopomnemy wor-
dowacž nemože; so ženi dosć kwutrobi sate wor-
dowacž nemože, schto won sa nas czinił, czer-
pił a nam psches to sařtužił je; a dy by tesch
jedyn tolej wele ljet we wutrobi wopomnił, da
neho wono tolla hieshcze dosć bylo — a dy by
jedyn to czerpenje Jesom Krysta stajnie swuzitkom
wopomnił, da jo jedyn tolla ženi wužitnje dosć
newopomni. Wono wostane tolej sa nas to naj-
nusnišce a najwajnišce džieto. A kotrehož wu-
troba prawie sa tym steji, ton teisch shoni, kai-
ki wuzitk jedyn wot teho ma: Czini wjaze
jedyn Jesusa we jeho czerpenju jako jedyn
pokutny rješnik a pod tem wodženju teho swjateho
ducha wopomni, czini wjaze jedyn snjeho wuzi-
wa, a czini bole može ton snuzkomny czlowek
rosć a pschiberacž po tej woli a spodobanju Bo-
žim. Schtuž jeno je može teisch we telej stundži
shonicž, so we Jesusu Krystusu ščitka potnosć
bydli.

Ta wutroba teho rjeschnika je dzensa
 hieshczen na Golgatha, wopom-
 ni hieshczen tu smercz Jesusa, wi-
 dji naposletk jeho cziefo skschiza de-
 lje sacza nameka so snim we rowi.

Na tym sandzenym dnju teho Knesa bjesche
 to posljene, na czož my spomnichmy: to woko-
 miknenje jeho smercze. Tam wostachmy my
 stejo; ach kak rad wostane jedyn pschi tem stejo,
 kak rad djerzi so pschi tam ta wutroba teho kude-
 ho rjeschnika hohrie! To wokomiknenie teje
 smercze Jesusa bjesche to najwajnische, kotrej
 na swjeczi bylo je, kotrej swojeho runja mielo
 nebiesche, a tesch nesmieje. Na temlej woko-
 miknenju wotpoczowasche nasche žiwenie. Ne-
 bydžesche Jesus tak dolho, hacž do teho woko-
 miknenja teje smercze cžerpit: da nebydžesche
 nascha sbožnosz kschandej pschischla, a ta prau-
 dosz Boža nebydžesche nam to žiwenje wotbudžicž
 moła. Tehodla leizjesche na tem wokomiknenju
 teje smercze Jesusa tak jara wele, haj schitko.—
 Kak rad wopomni šebi jedyn pschezo snowho to:
 kak won wumreł, kak won teho ducha hohridał je!

Kak jeho stawy wosymnichu — kak ho jeho woczi
 poczinastaj lamacz — kak jeho liza sbliedny-
 chu — kak ho ton posleni smertny storf pschibli-
 žowasche — kak ho jemu na posletk ta wutroba
 lamasche — kak ho jeho woczi, jeho sproznej
 wuptakanej woczi k smertnemu spanju sanknysch-
 taj — kak jeho wobleczo njestk zylje wobliednu —
 kak won swoju łowu pokili a njestk mrjesche —
 kak won wopraudže wumre — kak jedyn wojak
 psches Bože pschipožtanje jeho sjenej lebiju do
 boka kto, jeho wutrobu pschekto — kak tam
 krej a woda wohnbjejesche — a njestk jako won
 schitko bjesche dokonjat, njestk wujndže ton
 duch, ton krasny duch Jesuša — njestk
 bje won wumret — Jesus bje morwy!
 Kak rad šebi jedyn sažo snowho na to spo-
 mni! Jako won schitko dokonjat bjesche,
 da mojesche won njestk swoju łowu, swo-
 ju do smercje sproznu łowu pokilicž, da mo-
 jesche won šwejeho ducha spuschežiež. Njestk bje-
 sche won šebi dosž na šwjeczi myšlit; dosž myšlit
 sa tu gmeinu, kotruž won šebi se šwojej hegen
 ktwju wufupit bjesche. Stej posljenej myšlu,
 kotraž hieshczen sa nju treba bjesche, wužnu
 won. Dosž bjesche won njestk sdychowal, dosž
 plakal, dosž cžerpil. Boža prawdosž bjesche
 njestk to šlowo wurekta: Wono je dosž! A schit-

ke jeho sdychowanja — schitke jeho hysy —
 schitke krepti jeho styskneho pota, schitke krepti
 jeho krmje — schitke jeho mysle, bjechu rachno-
 wane — schitko bje hobrienapiskane we tych
 knihach Bozich a Bozi porst bjesche sobu smo-
 lom knewuleschowanju hobrienapiska, so schitke
 mysle Jesusa na jeho gmejnu, na jeho zyrkej
 wuwedzene, zylje wuwedzene bycz dyrbja, so
 schitko spodobanje jeho wutrobny woprawozie do-
 pelnene bycz dyrbja, so s jeho zyrkwe, s jeho
 gmejny jedynmol schitko to wordowacz dyrbi,
 schtoz won na nej mjecz zysche. Tolej bjesche
 knewuleschowanju hobrienapiskane. Wono bie-
 sche tesch njetk možno: Jesus sam bjesche jo
 možno czinit, pschetoz won bjesche teho ducha kiz
 je s Boha a kiz predny subenny bje, sako pschinest,
 — teho noweho czloweka, to nowe stworenje bje-
 sche won sam sako narodzil, se swojej wutrobny
 — ton nowy czlowek, kiz psched Bohom wob-
 stacz moze, bu sneho narodzeny. Tehodla bje-
 sche njet možno, so steje gemeiny, steje zyrkwe
 Jesusa to woprawozie wordowacz mozesche, schtoz
 won mjecz zysche. — Njetko stachu so we tej zy-
 tej naturi wozebne dzimne podacze. S tonzo
 bjesche so hizom saczmito a swoju swietlosz sub-
 lo. Njetko pak sta so hieschezen wjaze. Njetk,
 jako ton Stworiczek teje natury na kschizu jako

cžloweł wumreł bje, a ƚo hieschcžen ta pošljena
 krej sjeho wutrobny wulaka bje: njetk sarža ta
 semja. Ton satošcł teje semje sarža, ƚsnamen-
 ju, so psches tu mož teje ƚmercže Jesuša schitko
 nute wordowacž dyrbi. Te stakn ƚo rospukachu,
 ƚsnamenju, so sa tu krej Jesuša žana wutroba
 wjaze twerda došž bycž nedyrbi, a dy by tesch
 twarda była jako staka, so wona tolla psches tu
 krej teho Žehnecža dobyta wordowacž dyrbi.
 Ton sawischł we templu rostorže ƚo, ƚsnamenju,
 so schitko schtož tych cžlowekow wot Boha rosno.
 džjeli, precž sate je, a so njetk ƚojždemu rjesch-
 nifej wotpuschcžene bycž dyrbi, swočkrytem woble-
 cžom do teho najšwecžischeho sajindž a psched ton
 nadny stoł stupicž. Wele rowom ƚo wotterwi-
 ču, a stajechu wele cžielow tych ƚwjatnych, ƚotš
 spachu, a buchu se žiwenjom napelneni, ƚsna-
 menju, so cži rjeschnižy, ƚiž napschecžimo neste-
 je, tak jako telej cžiela jich wožiwenju napschecži-
 wo nastejachu, njetko wotteje ƚmercže Jesuša,
 nitscho druhe dacžakacž nimaju, hacž žiwenje,
 lute wjerne wutrobne žiwenje sa ton cžas a sa tu
 wjecžnosž. Taklej bu ta žyła natura na jene
 džiwne waschne nuta. A schto sta ƚo nebežach?
 Za duscha Jesuša bu tam powitana. Ton wu-
 moženy duch Jesuša bu tam wot jeho Wotža po-
 witany. Tejružy teho Wotža bjeschtaj wupsche-

strenej, jeho wotzomſze powitacj — a niz jeno jeho ruzn, tesch jeho wotzomſka wutroba bjesche sa jeho ducha wottewrena, sa teho Ducha ſwojeho jeniczkeho narodzeneho Syna. Schto neje pschi tem ta nejliepscha wutroba teho Wotza sa czula, ta wutroba kiz bole lubuje hacj ſo wupra- jicz moze? Moli my ſebi tolla jenoj na njekai- ke waschnje njeschto wot teholej bojskeho wesela myſlicj! Ale schtu moze to? Dy by jenoj jedyn tak, kaz nasdala wot teho njeschto saczucz moſ, schtoj ta Wotzomſka wutroba pschi tem ie saczuka pschi tem powitanju teho ducha Jesusa! Ale to nichtu nemoze. Wono je zylie nemozne, tudy wot teho njeschto saczucz a ſhoniez, to je sa tu wjecznosj ſchowane — dnj ton Wotz nas sa do- stojnych dzerjecj budze snami recjecj, tedn budze won tesch wot teho snami recjecj. Kaike wuzi- wanje budze to sa nas — Ton wumozenny duch Jesusa wujndze do teho Wotza wutroby — na- maka tam ſwoj wotpocjinſ, wotpocjomasche tant wot ſwojeho dzieſa, kotrej njest dokonjane bje. Schitke nebeste wojska kotrej po tej porucznosji teho Wotza hizow hottowe bjechu teho ducha Je- susa sczesju powitacj, modlachu ſo spodziman- jom knemu. Po znywech nebestach bjesche jena ſwjata czischina, a jene saczuczewot teho wujed- nanja; ta moz teho wujednanja psches Jesuso-

wu smercz napelni te zylke nebesa, a na to pschin-
 dje to wopokasanje teho wesela kotrej schizy Jan-
 dzelijo Bozi, schitke Cherubimy a Seraphimy,
 tak mele hacz jeno možno bjesche na tem mjeja-
 chu, so ton duch Jesuša sašo pschischot bje, ton
 dokonjany duch teho Bumožnika, teho smilneho
 Knesa, teho Böscheho mieschnika tych khudnych
 rjeschnikow. — A tonlej dokonjany duch nebje
 sam pschischot: won bjesche hižom njeschto wot
 tej sdy sa swoju bolosz sobupschinešt — ton duch
 teho wobnadjeneho schacharja bje sobu pschischot;
 wono bjesche tehodla wulke weselje we nebesach
 na tymlej rjeschniku, kiž prawy cžineny bje, ko-
 trehož duschu Jesus Krystus hohrjepokasacz mo-
 žesche jako jene myto sa swoje horke dzielo. Ton
 Botz weselische so wutrobnje a djesche: tak
 dyrbja millione a sašo millione wobnadjennyh
 rjeschnikow so tudy namelacz! Tak djesche ton
 Botz a to zylke nebjo tošklasche sweseloszu a slu-
 bosnem sradowanjom. Taklej šebi ja wot teho
 myšlu. Ale schtu može šebi jo prawje a zylje
 prijotkstellowacz? Ton dokonjany duch Jesuša
 wotpoczowasche tehodla jara cžisajje we tej wutro-
 bi teho Botza. Džetk dyrbesche pak tesch to
 cžjelo, kotrej bjeschežen naskhizju wišasche, ko-
 trež polne krowje a ranow bjesche, kwotpoczinkej
 pschindž. Čži nepscheczjeljo bjechu na nim schitko

cjinili, schtož cžinicž dyrbjachu. Njetko pschin
 dje wono na tych pscheczelow. Tym dyrbesche to
 mordwe czielo podate bycž; cži dyrbjachu tu na
 du mjecz jo wobstaracž; a je kšwojemu wotpo
 cžinkej pschinesž. Ktemu pak nebjesche žadny
 wot tych jidnacze wuczomnikow wuswoleny. Jo
 seph a Nikodemus, kiž bjeschtej potajnje jeho
 wuczomnikaj byłaj, tej drwaj štabej, tolla pak
 wjernei pscheczelej Jesuša, tej dyrbeschtej psched
 schitkimi druhimi tu nadu mjecz, a jeho poreban
 je wobstaracž. Kojždy bydž spokojom stem,
 kczomuž snady je wuswoleny, a cžin jenož to kczom
 mucž je postajeny! Kojždy wuwedž jeno ton skutk
 kotry jemu horidaty je. Tolla pak nemože še
 bi jedyn šoro myšlicž, so dyrbiak ton lubny wu
 czomnik Jan precž hicž, kiž bje tam tak dolho wo
 stat, hacž bjesche Jesuša boł pschektocž widžił. Ru
 nje tak mało neda šo to wot tej macjerje Jesuša
 myšlicž. Cžeschko je tejšamej bralich bycž dyr
 bjało, pschi tem czieli Jesuša wostacž; dokelž
 pak je wona tam hacž ktemu wotomiknenju jeho
 šmercze wostacž moła, a hacž ktemu šbljednenju
 šwojeho šyna wudžeržala, da je jej tesch wjeszje
 mož data była, hacž ktemu porebanju cžakacž.
 Šieschežen njekotre pscheczelnize bjechu podla;
 schitke połne žalosze, połne lubosze, połne wu

trobneho pscheczestwa, pozne newurekneneje srud-
 nosze; pschetož won bjesche mordwy. Joseph
 wuproše sebi wot Pilatusa, so by jemu wotpusch-
 czene byto, Jesurowe czieto wobstacacž. Wjaze
 won sebi nepožadasche, wjaze won njestk poža-
 daež nemožesche; a wono bu jemu wotpuschcze-
 ne. Kak neje tolej jeho wutrobu spokojito!
 Won dzjesche tehodlo ktemu kschizej, ach! kake
 bjesche to pucz sa teholej lubowarja Jesusa! a
 kak je jemu jeno kmyšli byto, jako won to
 bljede, to krawne czieto Krystusa tam wisajo
 widzische! Won pschimne jo — a wjeszje scze-
 petanjom — pschetož to bje schak to czieto teho
 knesa. Wot teho mjejesche Joseph wjeszje jene
 swjate saczucze. Won mjejesche swadž tesch
 pieshcze njekoho kpomozy, Jana aby swadž dru-
 hich pscheczelow Jesusa kž jemu pomhachu. O
 kak je tym pscheczelam Jesusa pschi tem byto, jako
 woni to mordwe czieto Jesusa pschimachu, a
 schudjom na luty rany mašnechu! kake wožebne
 czucze neje pschi tem jich wutrobu sapschijažo! —
 Ze hosdže dyrbjachu wuczenene bycz srukow a
 snohow: — Schto nejšu woni pschi tem saczu-
 li! Jako šo tolej stažo bjesche, a woni to swja-
 te czieto, steho kschiza losowali bjechu, sachu wo-
 ni jo se swojimaj rukomaj delje, a kak wele šyl-
 sow neje swadž tedy sjich woczow na to sbljednene

czielo panyto, jako woni jo taflej nesechu —
 Tak wele hysow neje do tych hosdzajnych btusnow,
 do tej pschektotej wutrobny a do druhich ranow
 panyto! Woni mjejachu pschi tem jene czucze,
 kotrej sebi potom snadz nejbu wopisacz moli; wo-
 ni dyrbjachu sebi myslicz: Nasch najliepschi psche-
 rzel je mordwy: njetklej budzemy jeho porebacz
 a zenje — zenje wjaze jeho woladacz nebudzemy!
 Tak myslischtaj sebi tesch Marja a Jan, psche-
 toz steho, schtoz so po tem hohrjestaczu sta, wi-
 zimy my, so sebi wonaj na tosame myslitaj nej-
 stej, hacz won runje jimaj dosz wot teho predny
 prajit bje. Ale telej slowa nebjechu so jimaj do
 wutrobny saczischczate, aby bjechu jimaj sazo smy-
 slow pschischte. So tolej czielo, kotrej wont
 njetk krowu nesechu, skoro sazo woziwicz budze,
 to jim do myslje nepschindze, woni bjechu we bo-
 loszjach ponureni — nemyslachu sebi na nitscho,
 hacz na tu smercz jich Knesa. Ach! sdychowachu
 woni: tonlej lubosny ert nebudze so wjaze wot-
 rewricz a snami reczecz — telej pscheczjelnej
 woczji nebudzetej wjaze na nas poladcz,
 tonlej ert nebudze nas wjaze sluboszu koschicz, te-
 lej nobsy nebudzetej wjaze knam pschindz — ach!
 my nebudzemy jeho wjaze widzicz, wjaze sty-
 schecz! Stajlimi myslimi wobstarachu woni to
 porebanje teho swjateho czela a nelutowachu pschi

tem nitscho. Kotry wjerny lubowar Jesuša
 myšli šnadź šebi na lutowanje, dnyž ktemu pschin-
 dze so šo jemu snjeczim šluzicž dyrbi? Marja
 a Alce drohe sela a žalby buchu sromadu pschi
 tem trebane. Kaš nedyrbesche tudy Mariji, tej
 maczeri Jesuša we wutrobi bycž, jako wona to
 czielo šwojeho šyna, to krawe czielo, taklej nesž
 widzišche a šebi pschi tem myšlicž dyrbesche: To
 jo moj šyn — to dźjecjo mojeje wutroby — won
 je mormy! nietyl worduje won porebany! Šcho
 dyrbesche tedy jeje maczerna wutroba šacžucž?
 Možesche wona hieshcze płakacž, da je šo wjes-
 zje jena rjaka šylsow po tej druhej sjejnych mo-
 czow lafa, a jejne šylsy šu šo stymy žalbanti a
 selami smjeschate. Pšchetož wona bjesche wjes-
 zje blisfo pschi nim, ladašche na to czielo šwoje-
 ho lubowaneho šyna, wobladowasche šebi kojždu
 ranu prawje a jejne maczerne šylsy padachu na
 nje, tak dožho hacž wona psched wulkej bolosžju
 hieshczen płakacž možesche. Ale pak tesč te šyl-
 sy Josepha, Nikodemuša, Jana a Marije
 Madlency a druhich pshecželow a pshecželnicow
 Jesuša kiž podla bjechu, smjeschachu šo stymy
 drohimi selami a žalbowachu to czielo Jesuša a
 wobkrepichu te rube do kotrychž to czielo šawite
 bu; a tak bu šwulkimi bolosžemi a šwele lubosže
 šylsami to czielo Jesušowe wot jeho pshecželow

renje wobstarane a do rowa položene, do Jose-
phowego hegen noweho rowa; tonlej row bu swę-
czeny psches ton wotpoczink teho czieta Jesuša.
O kak rade da Joseph tonlej row ktemu! kak
wulka wjaz biesche to jemu, so bjesche ktemu to
wotpuszczjenje dostak! A kak wazne je jemu to
haklej potem hohrjestaczu teho Knesa wordowalo!
Zow dyrbesche nietsk to czieta Jesušowe wotpo-
czowacj. To bjesche jena wjecznje nesabyta
schtunda teho porebanja! To bjesche jene wošeb-
ne porebanje, kajkej ženi byto nebje, a tesch
wjaze nebudze. O rjeschna wutroba! Šy ty
njetk to czieta Jesuša pschemodžita wot kschiza hacj
do rowa, tak jako by wono haklej njetk porebane
wordowalo? a kak jo czi pschi tem kmyšli? Schto
cjujesch ty pschi tem a schto masch ty na tymlej
šbliednennym pscheczelu? Schto masch ty na tym
duchu kiž steho czieta bje wuischoł a we tymaj ru-
komaj teho Wotza wotpoczowasche? Schto masch
ty na tem ranow połnem czieli, kiž we rowi wot-
poczowasche? Pscheczeljso Jesuša! šlyschcže ton
loš teje rjeschnikoweje wutroby, kotraž do Jesu-
ša wjeri! a šwoj troscht we tej wutrobi Jesuša
namekata je! šlyschcže, schto jena taika wutro-
ba dyž jej to, schtož šo psched wjaze hacj 1700
ljetami stalo je, we wjeri tak psched woczomaj
steji, jako by šo haklej njetk stalo a jako by šo wo-

na we tym rowi teho Knesa namekata, słyszcze jo
 prawje, sčto wona czuje, pschetož to neje kwu-
 prajenju, słyszcze jeno sčto wona prajicž moje :
 Ach kak derje je mi na tymlej blaku teho mjera !
 karki duje jow stromy a wofschewjazn wjetsik !
 Jow spominam ja na kojdu martru mojeje Kne-
 sa wofšebje — jow wopomnju ja, sčto won na du-
 schi a cželi cžerpik je a spomnju pschi tem tausent-
 mol haj wjaze hacž tausentmol na to słowo :
 samuje ! —

Ach ton duch, kiž we tymaj rukomaj teho
 Wotza wotpoczjuje, ton je samnje džjewat —
 je schitko to džjeto mojeje dusche na so wsač; wo-
 no by mojeje duschi nemožne byto, to cžinicž,
 sčtož ta prawdosž Boža žadasche — ta duscha
 Jesuša je tolej džjeto na so wsač, slubosže —
 a tesch žylje dokonjata. Ach kak bjesche jeho du-
 scha tak podcžischčžena! Wono bjesche moje brje-
 mjo kiž jeho tak łobofo podcžischčžesche. Wono
 bjechu moje rjechi, kiž na nim ležžachu, wono
 bjechu moje schtraffy, wono bjesche moje
 počlecže, kotrež jeho trechi ! Kak bjesche tonlej
 duch, kiž njet we tej wutrobi teho Wotza tak
 renje wotpoczjuje, tak džjekaty schitko sam-
 nje kšchtandej pschinesž, sčtož we cžahu a wjecž-
 Palmarum.

noszi kmojej sbožnoszi nusne bje! O schyto je ton
 lej duch wustak, wotprjeneho wokomifnenja hacy
 kposljenemu, tak došlo hacj na swjeczi bjesche.
 Kak je won dzjetał, stajnje, bes pschestarja! Kak
 wele sdychowanjow neje won samnje k Bohu po-
 stat! Kak wele modlitwow neje Boh wot neho
 samnje k blyschenju krydnut! Kak je so tonlej
 duch samnje tyszit we tej posljenej schtundzi teho
 žiwjenja — we tej stysknoszi na wolijowej hori —
 we tem smertnem bjedzenju, jako ta stysknoś
 tak wulka bu, so so tejšch krawny pot stimi byl-
 fami mjeschesche! Kak je tonlej duch czerpił pschi-
 schitkim sanicžowanju, pschi schitkim sašmjeschen-
 ju, kiž jeho trechi! Kak je won czerpił, jako wo-
 puszcženy bjesche wot Boha. A schitko to je
 won samnje wustak — mi kšjepschemu, na mo-
 jim mjeszi! Won wotpoczjuje njek a ja plakam
 sa nim! ja plakam sa tym wumartrowanym,
 wumoženym duchom — ach dy bych jo hieschcžen
 bolje moł! dy bych jeno stajnje sa nim plakacž
 moł! dy bych ja jemu sa jeho horke njek dokon-
 jane dzjetał hieschcžen wjaze djaka a lubosze byl-
 som woprowacž moł! A ty swjate cžjeto, ranow
 potne cžjeto mojeho Knesa! Ty wotpoczujesch
 njek we rowi, a ja wobladam cže sebi hieschcžen
 prawje. Zow widžu ja te stawy, kotrej samnje
 dzjetaču, wosymnene, a wobkrepju je smojimi

hylsami. Tu je ta łowa, kotraž so samnie do
 smercze pokili, počna ranow, škotrnych; tak wele
 krowje bježało je; haj talej łowa pokili so samnje
 do smercze, so bych ja troscht a radosc; mjec;.
 moł, moju łowu k;imwenju hohriposbjennyc;. Tu
 stej tej woczi, potreju tak k;newurachnowanju
 wele hylsow samnje bježało je, kotrej so samnje
 sproznej plakaschtej; telej lubosnej woczi stej
 njett k;smertnemu spanju sanknenej. Ja widžu
 hjeschczen tu pošljenju smertnu hylsu, tu pošljen-
 ju parlu, kiž po jeho krawnych, bljednych lizach
 deljebjezesche. Ach! tesch ta pošljenja bjeze-
 sche samnje, tesch ta pošljenja smertna hylsa
 bjezesche počna saskužby samnje! to stej tej swja-
 tej, tej wjecznje rjanej, tej troscht. a nadypot-
 nej woczi mojeho pscheczela, mojeho najliepscheho
 pscheczela, kiž so na mojim mjeszi, samnje, mł
 kljepschemu łamaschtej! Ach kak wonej wohla-
 daschtej, jako so łamaschtej we smerczi! to ja
 ženje nesabydu. Tu su te liza, kiž tak husto mo-
 jedla počne hylsow bjechu, tu su wone njett
 sbljednene a hieschczen krawe! Tu stej tej wu-
 schi, kiž mojedla tak husto wele pscheczirneho,
 tak wele słowow teho sasmjeschenja k;lyschec;
 dyrbeschtej, kotrej bych ja k;lyschec; dyrbjal;
 njett wonej wotpoczujetej! — Tu je ton ert, kiž

lute žonowanja słowa wurekne ; kiž hieschežen
 na pošjetku samnje to wulke słowo wurekne :
 dokonjane je ! Tonlej ert je njest sanknemy.
 Tonlej lubosny ert mojeho pscheczela, mojeho
 najliepscheho, najlubosnišcheho pscheczela, je
 njest we šmerczi sanknemy, so by mi lute žiwena
 je pschipowedacž mol. O kažke słowa budu ja
 hiescheže steholej erta kštyščenju krdnycž ! —
 lute słowa teho žiwjenja. — O kaž mi budže,
 dnž moj kneš me wołoschicž budže, šym koschom
 šwojeho samnje šjedneneho erta ! Tu stej tej
 ruzn, kotrejž samnje pschibitej bjeschtej, tej dro-
 hej ruzn ; ja lasuju we nimaj moje meno, moje
 wuswolenje knadži, šjeho hegen krowju napišane.
 Tu stej tej nohsy, kotrejž samnje ton šmertny
 pucž bjeschtej : a schitke te pucže pokodžischtej,
 kotrejž ja ženi kBožemu spodobanju nebych hieč
 mot. O kaž koschy ja tej pschekotej ruzn a noh-
 sy ! kaž maežam ja je šnojimi šylsami teho dža-
 ka a lubosže ! Tu je to cžjelo, kotrejž samnje po-
 date bu a we tem plomenju teho njewa Božeho
 lejžesche ! Tu je ta wutroba, kiž samnje rže-
 sche, kiž samnje wot teho wohenja teho njewa
 Božeho pschendžena bje ! ta dobra, lubosže pol-
 na, pscheczelná wutroba ! kotraž samnje psche-
 kłota bu ! O na nju dam ja ržeki mojich šylsow
 bježecž ! Dalej wutroba bu wottewrena, so byč

ja lute Bože žonowanje, luty Boži troscht sneje
 cžerpacž moł. Stelej studnje bježi mi woda te-
 ho žiwjenja. Na tem mam ja jenur wottewremu
 studžen pschecžiwu schitkemu rječej a necžistosži.
 Za wottewrena, ta pschektota wutroba Jesuša
 budže mi njek pschezo wottewrena stejecž, stej-
 kamej budu ja schitkon troscht hieschcžen we tej
 pošljenej schtundži mojejho žiwjenja cžerpacž, stej-
 kameje budu ja hieschcžen we tem pošljenim wo-
 komitnenju ton troscht bradž, kotryž ja treba smje-
 ju: sneje budu ja šebi we šmertnem wokomi-
 tnenju to žiwjenje bradž; ton troscht, kiž me tak
 wofschewicž a pošylnicž budže, so potom wjaze
 trebacž nebudu pošylneny wordowacž. Tak ne-
 je, we mojimaj woczomaj, na tem žytem cželě
 Jesuša nitscho, schtož by samnje wužitne nebylo
 — žana rana kiž by pošna moży nebyla. Tesch
 ton wotpoczink teho cžjela Jesuša je samnje wu-
 žitny. Temušamemu wotpoczinkej mam ja šo
 džakowacž, so budu tesch ja jedynmol moju tomu
 smjerom delje položicž mož. Psches tonlej wot-
 pocžink šwojeho cžjela we rowi, je moj pschecžel
 tesch moj row wušwecžil a mi to warbowat, so
 tesch moje cžjelo jedynmek cžieschie wotpoczowacž
 budže. Tak recži ta wutroba teho rješniika,
 kiž do Jesuša wjeri; tak recži wona, dyž jej
 tak je, jako by šo hieschcžen we Jesušowym ro-

wi namelata — jako by sa jeho wumoznym bu-
chom plakacz, to czielo polne ranow šebi wo-
bladacz a po fruchach wopomnicz moła. Tak
reczi jena tajka wutroba, a schtož wona wupra-
jicz može, to je, so hjeszczjen jednymol praju,
to najmenschi tšel wot teho, schtož wona czuje.
O jena tajka wutroba czuje, schto wona na tem
dokonjanem Sbožniku ma; wona czuje, so na
nim schitko ma, schtož šebi jeno wintschowacz
može domškej wjecnosze.

Moji lubi psheczeljo! wostanmy we tym
rowi Jesuša! Nasche wutrobny nech šebi wo-
pomnja, schto Jesus sa nas czinił a cžerpil je.

My zemy we czichej nuternosczi to džjelo
jeho dusche wopomnicz, škotremž won nam tak
wele saštuzil je, a šebi to krawne franene czielo
sponiznosczju a swuzitkom wobladacz. O ta
wutroba fiž tolej czinicz a stem wokoto kžo-
džicz budže, ta sinjeie sbožne schtunde! Wona
budže moznje šhonicz, so we tem sa nas saresanem
Božim Žehneczju schitka sbožna polnosz bydli;
a tak rade budže wona šo kšwojemu Knesej a
Sbožnikej modlicz! Tak rade budže wona je-
mu šamu šo a šwoje lubosze šylsy kžaknemu
woporej pschinesz! O moji lubi psheczeljo!

Jezus Krystus, ton křichowany, bydź nam šchit-
 kim psched našchimaj wocžomaj prawje žiwny wo
 tej rjanosři šwojej martry! O kak derje budže
 to cžinicž, dyž pschi tem we jeneho kojždeho wu-
 trobi flincžecž budže: ja šym wujedna-
 ny! haj, ja sa moju paršchonu šym
 wujednany! Kak kneruprajenju derje budže
 to tej wutrobi Jezusa cžinicž! Amen.

